

The End...

Slutet på kommer antingen förr eller senare på allt och när det gäller detta år i missionen kom slutet snabbt – åtminstone känns det så nu när jag sitter här och funderar lite, två dagar innan hemresa. Men jag kan säga att det funnits situationer då jag verkligen känt att slutet var långt borta och att jag inget hellre velat att det skulle vara över. Det första halvåret gick förhållandevis bra men en bit in i januari i år började det kännas motigt. Det blev precis som en extrem vardag hemma – bussen hämtade klockan 07.00, lite fika, utbildnings-, personal-, transport- o logistikproblem...nej, utmaningar heter det – inte problem, o hemtransport 15.00. Det blev en extrem rutinartad och inrutad tillvaro som kanske inte var vad jag tänkt mig. Men jag hade ju sökt så jag har väl förlorat lite rätten att klaga?

Dessutom är det ju så att familjen hemma har dragit ett stort lass. Det är inte helt enkelt att på en person få ihop vardagen som vi tidigare delade på två. Dessutom har det tidvis varit stökigt i Pakistan vilket givetvis inte gjort situationen lättare. Att vara ifrån sin familj under lång tid är påfrestande och utmanande för alla o under vissa perioder har vi inte kunnat prata med varandra pga frånvaro av internet o telefonmöjligheter. Jag har nog haft lite lättare att klara av det eftersom jag befunnit mig i en väldigt speciell miljö med misär, fattigdom etc där man medvetet eller omedvetet jämför och kan konstatera att man har det väldigt bra trots allt.

Äntligen kom så den 1 juni – dagen för min avresa. Ett kort besök på HQ för ett sista farväl och inlämning av outbriefing-formuläret och sedan hem igen till Swedish House för att packa.

(Ett sista farväl av Dispatchern QayummKhan)

(Sista transporten från HQ → Swedish House)

Det mesta hade jag skickat innan förra leaven så det var bara den sista shoppingen som skulle packas o det gick snabbt. På något sätt kändes det konstigt att det nu var slut på detta äventyr – märkligt men väldigt skönt. Transporten kom och hämtade mig 16.30 o jag bar ner mina väskor till bilen. Jag svettades rejält eftersom det var uppemot en 40 grader o den äckliga luftfuktigheten hade börjat göra sig gällande. Skönt med aircon i bilen. Vi for ut till Benazir Bhutto International men dock till inrikeshallen eftersom jag skulle åka via Karachi då det var enda sättet att vara hemma så att jag skulle kunna vara med på Hannas avslutning som jag missade förra året. Det är alltid speciellt att åka inrikes i Pakistan eftersom flygmognaden hos resenärerna är klart varierad vilket skulle visa sig. Ofta är det så att när man håller på o landar så drar de flesta igång sina mobiltelefoner och det är ett farligt ringande o sms-plingande samt att så fort planet satt hjulen i backen reser sig de första och börjar plocka ner bagaget från hyllorna. Själv tycker jag att folk här hemma alltid har bråttom o skall resa sig upp för att komma av men det beteendet förbleknar jämfört med här. Åter till mina resekamrater. Jag fick hjälpa dom med bältena, både vid start o landning, efter att dom först försökt att knäppa bältet i en 5 min. Efter att vi lyft och det serverades mat fick jag hjälpa dom att öppna den där platspåsen med bestick och som har ett plastlås – som på lite finare fryspåsar. När det sedan var dags för te o kaffe frågade dom om man skall ha socker och eftersom jag vet att allt te är sött i Pakistan så sa jag – eller rättare visade med tecken att det var ok. Vad jag inte visste var att frågan var generell – det åkte ner socker, mjölkpulver och ketchup. Ketchupen hann jag inte hejda förrän det var för sent. Man kan tycka att det är roligt och det är det ju vid en första anblick men jag måste tillstå att jag känner en stor ödmjukhet inför min egen

situation att jag varit så privilegierad att jag haft möjlighet att resa och fått uppleva så mycket som jag fått. Jag tror att det för många Pakistanier är väldigt speciellt att flyga eftersom en inrikes biljett mellan Islamabad och Karachi kostar som en månadslön – dock i den lägre skalan; ca 600 kr. Även landningen i Karachi motsvarade vad jag kunde förvänta mig – ett farligt ringande och en otrolig stress av att komma innan ens planet nästan tagit mark. Flygplatsen i Karachi var stor och bytet gick smidigt, dock var jag tvungen att hämta ut bagaget men eftersom det var gott om tid gjorde det inget – tvärtom. Att hämta ut väskor o byta hall o checka in på nytt erbjuder alltid något intressant möte och situation. Just stora flygplatser är mina favoriter eftersom det alltid är mycket ”puls” och många olika människor att studera. När jag kom ut stod det ett – som det såg ut vid första anblicken om man inte visste bättre – ett ”Talibangäng” o skrek aggressivt. Dom väntade på en kompis och hälsade honom välkommen till Karachi! Det var inga Talibaner, bara vanliga Pakistanier. Incheckningen gick smidigt och vips satt jag på flyget till Dubai. Även här fick jag assistera min granne under måltiden för att öppna diverse förpackningar, bla det folieförsedda vattnet. En timme till Dubai o byte till Frankfurtplanet som också gick smidigt och fligheten dit tog 6h – nu efterfrågade ingen min erfarenhet i att knäppa bälten o och hantera måltidsbrickornas förpackningar. Sedan var det bara ett byte i Frankfurt och sedan var jag äntligen hemma och på Arlanda väntade Karin och Hanna och det var sista gången de behövde göra det. Nu väntade tre härliga månader av ledighet.

Stockholm 2 juni 2009

(På promenad i Saltjöbaden)

Reflektion kolon[:] 31 augusti 2009

Pga en lång sommar i Skåne utan internet blev ”The End” aldrig upplagd när jag kommit hem från Pakistan. Som jag skrev så blev det en lång skön sommar i Skåne och en dag dök mitt shipment upp med all utrustning samt de möbler jag köpt i Pakistan o Indien.

Möblerna skulle placeras i ett renoverat utrymme/nyskat rum som raskt döptes till ”Pakirummet”. Det är bland annat två bäddar som designats om till soffor med tillhörande kuddar (åsnepackväskor!), ett bord samt två mattor som utgör stommen i detta rum.

I övrigt ägnade vi oss åt återhämtning eftersom det varit ett påfrestande år för hela familjen. Här vill jag passa på att speciellt rikta ett stort tack till min älskade fru o dotter som stått ut under detta år. Utan en äkta och djup kärlek i relationen hade detta äventyr aldrig varit möjligt eftersom vi på vägen stött på hinder som vi inte kunnat förutse.

Tack Karin, tack Hanna – jag älskar er...

Mandelmanns trädgårdar i Rörum